

Diumenge XXXIII (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 25,14-30): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home, que havia de fer un llarg viatge, va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat— i després se'n va anar.

»Immediatament, el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo. Al cap de molt de temps arriba l'amo d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells (...)».

Horitzons d'eternitat i responsabilitat sobre el temps

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, la "Paràbola dels talents" ens mostra que el Senyor no ens crida a una tranquil·la comoditat, sinó a treure'n partit dels talents. Qui viu el present a la llum de la responsabilitat per la vida eterna atorga el significat més ple als dies del present. En efecte, el temps millor aprofitat és el que hom transforma en quelcom durador; és el temps que rebem de Déu i —com a bons administradors— a Ell li ho retornem.

Hem de dur un fruit que romangui. Després d'un cert temps, tot (diner, edificis, llibres...) desapareix. L'única cosa que roman eternament és l'ànima humana, l'home creat per Déu per a l'eternitat. El fruit que resta és allò que hem sembrat en les ànimes humanes. Hem de viure bé el present amb la perspectiva de l'eternitat.

—Prego el Senyor que m'ajudi a dur un fruit que resti per a sempre. Només així la terra es transforma de vall de llàgrimes en jardí de Déu.